

fordring" (se § 4 Nr. 1.), anerkendes ved Gældsbrief, Dom eller offentlig Forlig, er Fristen 10 Aar. Ved Siden af den almindelige 3 Aars Frist foreslaas det i § 5, 2. Stk., at der, naar Fristen for Hovedfordringen er 10 eller 20 Aar, og naar denne Fordring lyder paa Betaling efter Opsigelse, for Forløste-Fordringen skal løbe en lignende Frist (af 10 eller 20 Aar), regnet, ikke fra den virkelige Forsaldsdag, men fra den Dag, da Forløste-Fordringen ved Opsigelse tidligt kunde have været bragt til at forfalde.

En Ordning, der saaledes vilde have til Følge: at Fordringer paa Forlover efter Omstændighederne forældedes i 3, 10 eller 20 Aar, at der i mange Tilfælde skulde løbe en dobbelt Frist for en Forløste-Fordring, og at Fristen jævnlig vilde være forskellig lige over for Hovedskyldneren og lige over for Forloveren — vilde efter Udvalgets Skøn lede til Usikkerhed og Forvirring. Man bør tværtimod tilstræbe at gøre Forældelsesbestemmelserne for Fordringer paa Hovedskyldner og paa Forlover saa ensartede som muligt. Dette vil væsentlig kunne naas, naar man opgiver Tanken om, at Fordringen paa Forlover bør forældes i kortere Tid end Fordringen paa Hovedskyldner. At der, naar denne sidste forældes i 3 Aar, bør løbe en tilsvarende Frist for Forloverens Bedkommende, er indlysende. Men ved Fordringer, hvor Fristen er 10 Aar, er der næppe tilstrækkelig Grund til at lade Fordringen for Forloverens Bedkommende forældes i 3 Aar. Særlig vilde saadant forekomme stødende, naar Taler er om Fordringer ifølge Obligationer, der ere forsynede med Selvskyldner-Forløste. Den Opsattelse, at Forløftet er „blot en Form" (se Bemærkningerne Tillæg A. Sp. 2310), fortjener snarere at modvirkes end at begunstiges ved Lovgivningen, og at Forløfter ofte indgaas letfindig og glemmes hurtig, afgiver ikke noget tilstrækkeligt Motiv til at stille disse Fordringer paa en særlig Maaade i Henseende til Forældelse.

Naar man af Hensyn til det stillede Pant vil lade en 20 Aars Frist gælde for Panteobligationen i fast Ejendom (se Wn-

dringsforslag Nr. 4), bør dette dog ikke have til Følge, at 20 Aars Fristen ogsaa skal gælde lige over for det Forløste, som ved Siden af Panterevten maatte være givet for Fordringen. Det samme bør gælde med Hensyn til Forløste for de andre i § 2 ommeldte Fordringer, hvor Fristen af særlige Grunde er sat til 20 Aar.

Naar Wndringsforslagene 11, 12 og 15 vedtages, vil der — med nysnævnte Undtagelse — opnaas Ensartethed i Reglerne for Forældelse af Fordringer paa Hovedskyldner og paa Forlover. Forløste for en Fordring, der falder ind under § 3, vil forældes i 3 Aar og alle andre Forløster i 10 Aar. Der vil aldrig blive Tale om en dobbelt Frist i Henseende til Fordring paa Forlover.

Dette System maa saaledes erkendes at være langt simplere end Lovforslagets, og er formentlig nok saa retfærdigt. Selvfølgelig vil der i adskillige Tilfælde faktisk komme til at løbe en forskellig Frist lige over for Hovedskyldner og lige over for Forlover. Men dette lader sig ikke undgaa, naar man fastholder Bestemmelsen om, at Fristen ved Fordringer, der lyde paa Opsigelse, regnes fra den Dag, til hvilken Opsigelse tidligt kunde være givet (se § 5, 2det Stykke, 1ste Punktum), og naar man ikke anser det for rigtigt at fastsætte, at en Erkendelse af Fordringen fra Hovedskyldnerens Side f. Eks. Betaling af Rente (se § 6) ogsaa skal have Betydning med Hensyn til Fordringen paa Forloveren, og omvendt. Paa intet af disse Punkter har Udvalget anset det for rigtigt at foreslaa Wndringer i Lovforslaget. Vigeledes har Udvalget ment, at Bestemmelsen i § 5, 2det Stykke, sidste Punktum, bør fastholdes.

Idet Udvalget vender tilbage til de til § 3 stillede Wndringsforslag, bliver til Nr. 14 at bemærke, at dette Wndringsforslag staar i nøje Forbindelse med Wndringsforslagene Nr. 15 (til § 4), Nr. 20 (til § 6) og Nr. 27 (om en ny Paragraf) jfr. Nr. 26. Ved samtlige disse Wndringsforslag tilsigtes der